

undtages fra Ansvar, naar den 1-Etages Bygning er saa nøje knyttet til en større Bygning, der samtidig er under Opførelse, at det hele maa betragtes som et samlet Foretagende." Arbejderne hos en Mester i København og hos de allerfleste Bygmestre i Provinsbyerne ere altsaa allerede og altid inde under Ulykkesforsikringsloven. Den Mester, der paa sin Afbindingsplads udfører Arbejde ikke blot til 1-Etages-, men ogsaa til flere-Etages Huse, har Forsikringspligt over for sine Arbejdere, idet det maa erkendes og er erkendt af Arbejderforsikringsraadet, at naar Arbejdet foregaar paa en fælles Arbejdsplads, kan det ikke sondres. Den Mester, der opfører en 2-Etages Bygning med en 1-Etages Sidebygning, er altsaa pligtig at holde sine Arbejdere forsikrede for hele Foretagendet, idet hele Bygningen bliver at betragte som en Helhed. Men brød vi hele Grænsen ned, saa vilde vi — saaledes som det ved Lovens Vedtagelse blev gjort gældende baade i dette Ting og i det andet — komme ind paa en Mængde Omraader, hvor man båg efter vilde blive baade forbavset og forskrækket over, at man havde ført alle disse Smaaarbejder ind under Ulykkesforsikringsloven, medens det, der ligger langt nærmere, Arbejdet i Værkstederne, stadig ligger uden for den. Naar den ærede Ordfører talte om de praktiske Vanskeligheder, der nu opstaa ved Lovens Affattelse af dette Punkt, saa er det fremdraget ogsaa af Arbejderforsikringsraadet, at der ikke har vist sig saadanne, men de vilde komme, og de vilde sikkert vise sig store, om man fulgte Flertallet og bragte enhver Smule Vedligeholdelsesarbejde af en Bygning i By og paa Land ind under Loven. Jeg skal altsaa meget anmode det høje Ting om at forkaste dette Ændringsforslag. — Hvad de øvrige Ændringsforslag angaar, som ere stillede af et Mindretal, skal jeg sige, at der er et Par af dem, om hvilke jeg nærmest er tilbøjelig til at sige, at de hverken kunde gøre fra eller til, for saa vidt man i øvrigt vilde ændre Lovforslaget. Dette gælder f. Eks. om Forslaget under Nr. 6 om, at den i Folketinget indførte Tilføjning, „saafremt Begæring derom fremkommer fra den tilskadekomnes Side“, atter skulde udgaa. Jeg ser ikke, at det har nogen videre Betydning, om det staar der eller ej. Vedkommendes Ret til at faa Sagen op igen, hvis det senere viser sig, at Invaliditeten er større end oprindeligt forudsat, bliver jo ganske uberørt deraf. Andre af Mindretallets Forslag maatte jeg

derimod fraraade, men da disse Forslag allerede ere omtalte og imødegaaede, navnlig af det ærede 4de Medlem for 7 Kredts (Rottbøll), skal jeg ikke opholde det høje Ting hermed, men kun anbefale, at man forkaster samtlige stillede Ændringsforslag.

Ordføreren (Pagh): Lige over for den ærede Minister finder jeg Anledning til at bemærke, at den omhandlede Undtagelsesbestemmelse i Loven af 1898 dog vistnok maa siges, at være den, der har givet mest Anledning til Misfornøjelse, idet der jo baade fra Arbejdernes og Arbejdsgivernes Side er fremkommet for Lovgivningsmagten Ønske om at faa den hævet. Naar der fra anden Side her er blevet sagt, at der ikke er Grund til at rette Loven paa dette Punkt, eftersom der er saa mange andre Fejl i Loven, skal jeg dertil bemærke, at det forekommer mig, at naar man let kunde rette en meget væsentlig Mangel, er der ingen Grund til at opsætte det, fordi man senere kunde faa mange andre Fejl rettede tillige.

Med Hensyn til Udgiften til Lægeattester skal jeg betone, at i Loven af 1898 nævnes kun et Tilfælde, hvor Arbejdsgiverne ere pligtige til at udrede Betaling for Lægeattest. Naar det nu siges her, at det foreliggende Lovforslag ikke har til Hensigt at røre ved Lovens Hovedprincip, saa er der netop rørt her ved et Hovedprincip, idet man nu igen vil lægge forøgede Udgifter til Lægeattester over paa Arbejdsgiverne. Jeg skal oplyse, at Udgifterne til Lægeattester for Forsikringsselskaber spille en meget betydeligere Rolle, end ærede Medlemmer maaske tænke sig. Jeg er bekendt med, at disse Udgifter kunne for Forsikringsselskaber andrage indtil 10 pCt. af det Beløb, der udredes til Skadeserstatning. Men naar dette er Tilfældet, og man vil gaa endnu videre heri, kan der ikke være Tvivl om, at de Udgifter, som Loven af 1898 forvalder Arbejdsgiverne, blive betydeligt forøgede; men det er der dog ikke særlig Grund til; man skulde vel snarere gaa i modsat Retning. Der forekommer mig at være, ja, hvad skal jeg sige, næsten en Smaalighed i, at man vil lægge Udgifterne til Lægeattester over paa Arbejdsgiverne. Man kunde med ganske samme Ret fordre, at de ogsaa skulde betale Udgifter til Arbejderforsikringsraadets øvrige Drift. Det har man ganske vist ikke gjort, men jeg ser ikke rettere, end at det vilde være ganske logisk. At enhver Udgift, som medføres af de Foran-